

INTRODUCCIÓ

La història que teniu entre mans és absolutament certa. Els personatges i els fets són reals, tot i que n'hem canviat els noms i els llocs, per protegir la intimitat d'aquelles persones que es poden sentir directament afectades. El que és realment important és la història, no la identitat real dels qui la protagonitzen.

Jo no em dic Esperança Roure. Faig servir un pseudònim per protegir la identitat del meu pare biològic, principalment. Si he escrit el relat del que em va passar és per a ajudar que això no passi més; per tal que pares, educadors i més adults que estiguen en contacte directe amb criatures i adolescents pugueu detectar què passa, com més aviat millor, i d'aquesta manera treure'ls del seu infern i proporcionar-los l'ajuda mèdica, psicològica i familiar necessària. Això és important que es faci tan aviat com sigui possible. En depèn la recuperació psicològica de l'afectat o afectada.

Si utilitzés el meu nom es podria pensar que aquest projecte és una venjança personal. La cosa realment útil i necessària és el meu testimoni i no pas el meu nom real. El meu nom no ajuda ningú. La meua experiència, espero que sí. Per tant, us prego a tots els adults que estiguen a prop de joves i criatures que tinguin tacte, paciència, i que no feu els ulls grossos si detecteu algun possible abús (de la mena que sigui). Penseu que els infants estan absolutament desprotegits davant els adults, especialment quan es tracta d'algú de la seva família i, encara més, si són el pare o la mare...

Tal com veureu, el llenguatge que utilitzo és clar, directe, cru, desagradable i tot. Amb això pretenc transmetre tot el conjunt d'emocions dures, contradictòries, etc., que vaig experimentar

durant els abusos, per tal que us pugueu fer una idea de com em sentia, de com es pot sentir qualsevol altre nen o nena quan s'hi troba. I això no es pot aconseguir amb paraules suaus i dolces.

Aquest llibre és un llibre de denúncia. El principal objectiu és d'informar el públic de totes les edats que, desgraciadament, els abusos sexuals a menors existeixen, i que són molt més freqüents que no se sol creure. També ha de servir perquè aquells adults a qui el nen o nena acudeixi en cerca d'ajut sapigueu que, en aquest aspecte, és molt estrany que menteixi i que el fet de no creure'l pot tenir conseqüències molt greus per a ell (tant en el pla emocional, com en el psicològic, físic i sexual). Penseu que els infants no es poden escapar fàcilment dels abusos de què són objecte i que, internament, poden sofrir danys a termini curt, mitjà i llarg, la majoria dels quals poden ser irreversibles. Si, en canvi, reben l'atenció que necessiten (familiar, psicològica, mèdica, etc.), molts es podran superar i alguns altres suavitzar.

Intervenir-hi a temps i assistir l'afectat és absolutament essencial!

S'ha de tenir molt present que moltes criatures (tal com va ser el meu cas) no denunciïn els fets, bé perquè no tenen una persona de confiança al seu abast, bé perquè creuen que no la tenen, perquè es pensen que els pares poden fer el que vulguin amb els seus fills, que no tenen dret a dir «no» als pares, perquè se senten coartats per les amenaces de l'abusador, etc.

En el meu cas, simplement, no sabia que tenia dret a queixar-me. En la meua vida, sobre els meus pares, hi havia més coses que no m'agradaven (com ara haver-me d'acabar el menjar). Però, malgrat tot, estava convençuda que no tenia més remei que aguantar. La solució era somniar quan fos gran, què faria i què no, que llavors ningú no em podria obligar a fer res que no volgués fer...

D'abusos sexuals infantils, n'hi ha hagut sempre. Avui dia se'n parla més. De totes maneres, fa poques dècades que s'han començat a estudiar amb profunditat les conseqüències devastadores que tenen, tant durant la infantesa com en l'adolescència i

en la vida adulta. Per tant, repeteixo, és fonamental, importantíssim, indispensable, poder aturar els abusos sexuals als infants, i donar-los l'ajut que necessiten, com més aviat millor.

No s'hi val a mirar cap a una altra banda. No s'hi val a fer veure que no veiem res. No s'hi val a pensar «potser són imaginacions meves...».

Per aturar els abusos cal mirar-los de cara, afrontar els fets, denunciar-los.

I els pederastes, que busquin l'ajut psicològic i mèdic necessari per a sanar el seu trauma i aturar la roda de dolor a què es troben abocats.

El meu desig és que cap criatura no pateixi mai més cap abús ni manca i, en canvi, que totes rebin amor incondicional.

Gràcies per llegir aquest llibre. Això sol ja demostra el vostre interès a posar fi als abusos sexuals infantils.